

ministeriets Competence at skaffe sig Contanter, naar disse tilfældig ikke ere tilstede i tilstrækkeligt Maal i Kassebeholdningen, forsaavidt det kan skee ved Transactioner, som endnu i Aarets Løb kunne afvikles. Hvad den første Transaction angaaer — Laanet af 1 1/2 Million Rd. — da er den fremkaldt derved, at man havde overdraget Privatbanken at sælge et større Beløb af Reserfefonden tilhørende preussiske Obligationer. Salget maatte imidlertid paa den Tid ansees utilraadeligt efter de daværende Conjuncturer, og som Forbud paa Salgsprovenuet optog Finantsministeriet derfor et Laan af denne Størrelse, for dermed at imedegaae Udgifterne. Nu er det vel egentlig den brændende Side af Spørgsmaalet, hvilke disse Udgifter vare, og der lader det sig vel ikke nægte, at man i Finantsloven ikke havde bestemt forudsat, at saa store contante Beløb skulde udgives. En stor Deel af de saaledes optagne contante Penge er nemlig anvendt til at betale Jernbaneentreprenuerne contant istedetfor med Obligationer; men Udvalget har troet at burde fremhæve, at denne Sag jo gjentagne Gange har været forhandlet her, og at en saadan contant Betaling af Jernbaneentreprenuerne gjentagne Gange har fundet Sted, uden at Finantsloven har indeholdt nogen Forudsætning om contant Betaling, og uden at der fra Rigsdagens Side gennem nogen Beslutning har været nedlagt noget Forbud eller gjort nogen Indsigelse imod, at man betalte Entreprenuerne pr. contant istedetfor med Obligationer. Vi have sluttet os til Indstillingen, hovedsagelig fordi vi erkjendte det Uheldige i den overordentlige store Dispositionsret, Finantsministeriet efter de nu bestaaende Forhold har over Reserfefonden. Dette omfatter jo et Beløb af 62,700,000 Rd. Finantsministerens Forhold til denne overordentlig store Statsformue er ikke bunden ved Lovregler, og man maa ganske vist, idet man vel erkjender, at de foreliggende Transactioner talsfald juridisk taget ikke stride mod Lovlighed, dog have sine store Betænkeligheder ved, at saadanne Transactioner uden at være forudsatte i Finantsloven, kunne foretages saa at sige administrativt. Vi have derfor sluttet os til den Indstilling, som er fremkommen fra

Statsrevisionsens Side. — Under samme Paragræf findes omtalt et Afregningsforhold mellem Nyborg Kjøbstad og Svendborg Amt paa den ene Side og Statskassen paa den anden Side, idet der mellem Veivæsenets Activer findes opført en temmelig betydelig Sum, nemlig 21,885 Rd. 95 s, uden at der dog er nogen Udfigt til at faae dette Beløb til at indgaae. Sagen var allerede Gjenstand for Forhandling forrige Aar og er yderligere fremdragen af Statsrevisionen ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1868—69, og Ministeriet har givet yderligere Dplysninger angaaende Sammenhængen, som vi troe maae ansees for saa fyldestgjørende, at man med Nøstighed kan gaae ud fra, at der ikke kan gjøres Noget for at skaffe Staten Penge for denne Fordring. Vi have derfor tilladt os at henstille, at denne Sum udgaaer af Activerne, idet disse fremtræde med det nævnte Beløb som Noget, der tilkommer Statskassen, medens man dog samtidig erkjender, at der ikke findes nogen Debitor til at indløse Fordringen, da man ikke med Villighed kan henvende sig til Nyborg By og Svendborg Amt for at faae Beløbet hos dem. Det er altsaa for at bringe Overeensstemmelse imellem den ommeldte Actiomasses tilsyneladende og virkelige Værdi, at Udvalget har gjort Indstilling om, at dette Activ nu maa blive udslettet. Ved § 4, „indirecte Afgifter“, have vi tilladt os at henlede Opmærksomheden paa en Meningsulighed, der har fundet Sted mellem Statsrevisorerne og Justitsministeriet angaaende nogle Dplysninger, som ere blevne begjærte af Statsrevisorerne. Det samme Forhold var allerede tilstede forrige Aar; men Udvalget, af hvilket jeg dengang havde den Ære at være Medlem, fandt det rigtigst at lade Sagen hvile, stolende paa, at de to nævnte Autoriteter nok vilde kunne udkæmpe Sagen imellem sig; men da Spørgsmaalet er optaget igjen iaar, uden at Overeensstemmelse er opnaaet mellem Statsrevisionen og Ministeriet, har Udvalget dog troet det rigtigst at udtale som sin Anskuelse, at man ikke kunde give Statsrevisionen Medhold i at begjære disse vidtløftige Dplysninger, da Ministeriet paa den ene Side har lovet at meddele dem for 3 Aar, og man